

стор.3

ВОЛОНТЕРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

Із перших днів повномасштабного вторгнення «Віфанія» активно допомагає всім, хто постраждав через воєнні дії.

стор.6

ЩО СКАЖУТЬ НА ТВОЄМУ ПОХОРОНІ?

Віталій РОЩИНА: «Наша репутація має силу приводити людей до Христа, а також може знищити все наше служіння»

стор.8

НАШЕ ПОКЛИКАННЯ - МОЛИТИСЯ

Якщо Бог затримав відповідь на якусь молитву, будьте впевнені, що Він перевіряє вашу віру.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№5 травень 2025

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ПОДІЯ

ПОСВЯТА ДОМУ МОЛИТВИ ЦЕРКВИ «ВІФАНІЯ»

Сторінка 3-5

11 травня 2025 року відбулося відкриття та посвята ново-збудованого дому молитви церкви «Віфанія». Урочисте богослужіння тривало 4 години, упродовж яких громада дякувала Богові та приймала вітання від гостей.

«Сьогодні в церкві «Віфанія» святковий день, радісний день, історичний день. І перший пункт святкової програми — подякувати Богові! — наголосив у вступному слові старійшина і перший пресвітер громади Степан Веремчук. — У нашій країні — війна, попри це, будівництво не зупинялося. Кому подяка? Богові! Під час будівництва виникало багато складних питань, але всі вони вирішувалися. Кому подяка? Богові! Ми молилися, і будівництво минуло без нещасних випадків. Кому подяка? Богові! І сьогодні, під час відкриття, над Волинню — мирне небо, немає повітряних тривог. Кому подяка? Богові!»

Пастор Олександр Ковердюк поділився із присутніми історією церкви. Впродовж зібрання служили місцевий хор та гурт.

Серед гостей святкового богослужіння були старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок, почес-

ний єпископ Михайло Паночко, старший пресвітер Волинського об'єднання Михайло Близнюк, старший пресвітер Львівського об'єднання Володимир Якимів, директор місії «Голос надії» Микола Синюк. Також церкву відвідали представники місцевої влади: луцький міський голова Ігор Поліщук, сільський голова Боратинської ТГ Сергій Яручик.

«Те, що в такі часи ми маємо можливість і ресурси будувати дома молитви — це чудо від Господа, — зауважив Анатолій Козачок. — Сьогодні цей дім посвячується Богу. Ми хочемо, щоб тут проповідувалося Боже Слово, щоб люди знаходили тут спокій і спасіння душам, щоб тут діяв Святий Дух, щоб ця церква була місцем для зцілення та звільнення. Щоб Бог був присутнім тут, щоб Він благословляв, збудовував і направляв цю церкву».

«Серед декількох варіантів значень слова «Віфанія» мені найбільше імponує «дім покорі», — поділився Микола Синюк. — Хочу подякувати вам, дорога церкво, що ви завжди були місіонерською громадою — людьми, які молилися, підтримували і самі служили на місії, виявляючи послух Божому поклику. Продовжуйте виправ-

довувати свою назву, зростаючи в слухняності та любові до Бога. Нехай сюди біжать люди не лише тоді, як звучать сирени, а й коли настане мир. Знаєте, чому Ісус Христос любив бувати у Віфанії? Там були щирі і відкриті люди, там любили приймати Його і там смачно готували. Тож нехай тут завжди буде приготоване Святим Духом Слово — хліб духовний».

«Цей дім молитви — нова духовна академія для навчання Божого народу: хто ми є, куди ми йдемо, який наш обов'язок на цій землі? — сказав у завершальній проповіді Михайло Паночко. — Писання закликає навчитися від Бога — любити, прощати, терпіти, робити добро. Тому приходьмо в Божий дім як студенти. Також цей дім — місце для щирих молитов. Церква — молитвениця. Вона має стояти у проломі за Україну. Молитва — потужна зброя. Цей дім молитви — місце для жертви. Приносимо новозавітні жертви — спільності, подяки, доброчинності. Хай усі ці речі будуть на славу Божу!»

Богослужіння посвяти завершилося молитвою вдячності Богів, а також проханням — благословити подальший шлях церкви.

Дмитро ДОВБУШ

КОНФЕРЕНЦІЯ

НЕ ЗАСМУЧУЙ ДУХА - ЗБУДОВУЙ ЦЕРКВУ!

21-23 травня 2025 року на базі церкви «Спасіння» відбулася звітна конференція УЦХВЕ. Понад 400 делегатів із різних областей України, у тому числі з прифронтових зон, аналізували роботу за останній рік, визначали пріоритети служіння на майбутнє, а також разом молилися та навчалися від Божого Слова.

Сторінка 2

ПРОПОВІДЬ

СЛАВНА ЦЕРКВА

Церква Христова має потужне партнерство зі Святим Духом. Вона славна, бо її спрямовує Святий Дух. У Книзі Дій святих апостолів, 1:8, написано: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і моїми ви свідками будете в Єрусалимі, в Юдеї, в Самарії та аж до останнього краю землі».

Тож я закликаю кожного, хто вважає себе християнином і хто пережив сповнення і хрещення Святим Духом, — йти аж до краю землі. Тому що Духа Святого Бог дав не лише для того, щоб ми мали хороші переживання, добрі взаємини з Богом, а й для того, щоб ми мали силу нести Його слово до краю землі.

Сторінка 4

НЕ ЗАСМУЧУЙ ДУХА - ЗБУДОВУЙ ЦЕРКВУ!

Початок на стор 1.

ДЕНЬ 1: «ПОВОДЬТЕСЯ ГІДНО ПОКЛИКАННЯ»

Відкрив конференцію єпископ Михайло Близнюк, який привітав присутніх на волинській землі. Гаслом заходу обрали заклик на основі Послання до ефесян: «Не засмучуй Духа — збудовуй Церкву!»

«Автор послання говорить, що нам потрібно поводитися гідно покликання, яке дав Господь. Що має на увазі апостол Павло? Він каже про наш характер, щоб ми зберігали єдність духа в союзі миру, берегли честь один одного. Це той контекст, у якому слід жити християнам, щоб не засмучувати Святого Духа!» — підкреслив у вітальній промові старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок.

Серед запрошених гостей конференції був єпископ Церков ХВЕ західного узбережжя Америки Василь Галанесі, голова Ради українських християнських церков штату Вашингтон Віктор Прохор, єпископ Петро Радчук.

Наприкінці зібрання делегатів закликав до молитви за мир в Україні почесний єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко. Співом служив хор церкви м. Костопіль, а ведучим був Ігор Скоць.

ДЕНЬ 2: ПОПРИ ВІЙНУ ЦЕРКВА ЗРОСТАЄ

Ранкове служіння 22 травня розпочав єпископ Михайло Мокієнко. Перед молитвою він поділився свідченнями про те, як Слово Боже в різні часи та за різних обставин дає людям спасіння. Співом служив гурт «Сіль землі».

Семинар про керівництво Святого Духа виголосив Віктор Прохор. «Над кожною людиною є чиясь рука, проте питання в тому, чия це рука: Господня чи людська? Бог використовує тих, хто біля Нього, тому будьмо під рукою Ісуса Христа», — закликав спікер.

Об 11:30 розпочалася звітна частина, ведучим якої був єпископ Олександр Бабійчук. Слово до молитви прочитав старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання Олександр Коток.

Про діяльність за рік та роботу департаментів звітували старший єпископ Анатолій Козачок, його перший заступник Віталій Яцюк. «Тепер ми переживаємо жорстоку агресію Росії, однак Церква в Україні хай повільно, але кількісно зростає. Вона надає допомогу як для постраждалих цивільних, так і для воїнів, яким доставили понад сто тисяч тонн різних вантажів», — зазначив Анатолій Козачок.

Також звітували голова Фінансового комітету Олександр Чернюшок, голова Ревізійної комісії Віталій Зозуля. Про те, як живуть українські церкви в Європі, розповів координатор УЦХВЕ Юрій Веремій. А про діяльність благодійного фонду УЦХВЕ «єДобро» — голо-

ва його правління Іван Білик

У ході звітної конференції відбулася презентація книги «Фінанси в церкві» — спільний проєкт Департаменту освіти і Фінансового комітету. «Хоча книга має в назві слово «фінанси», вона не про гроші, а про серце, яке навчилося довіряти Богу, вона про відповідальність, про впорядкованість, про партнерство в Тілі Ісуса Христа. Вона — і для служителів, і для бухгалтерів, і для церковних рад, і для кожного члена церкви», — зазначив заступник директора Департаменту освіти Богдан Галюк.

Після презентації делегати конференції вислухали семінар Віктора Котяша «Матеріальне забезпечення служителів». Спікер назвав п'ять причин відсутності належної фінансової підтримки пасторів. По-перше, церкви не готові підтримувати служителів, що є наслідком відсутності біблійного навчання про фінанси. По-друге, викривлене вчення про те, що служителі мають працювати, а не користуватися підтримкою церкви. По-третє, аргумент про те, нібито раніше в братерстві так не було, хоча це не відповідає дійсності. По-четверте, відсутність фінансів у церкві, але Господь благословляє тих, хто щедро жертвує. По-п'яте, самі служителі через власні упередження часто не готові приймати підтримку від церкви.

Завершився цей блок панельною дискусією на тему семінару, у якій взяли участь Василь Гуцало, Віктор Котяш, Олександр Коток, Юрій Веремій та Анатолій Козачок.

Наступна частина конференції була присвячена темам благовістя та місіонерства. «Де люди горять духом — там ідуть, там говорять і там спасають!» — до цього закликав директор Департаменту благовістя Володимир Бобик. Про усвідомлення церквою своєї місійності говорив координатор стратегічної ініціативи розвитку місії УЦХВЕ Олександр Григорчук. Він зосереджував увагу слухачів на знаннях та силі Святого Духа як рушійних силах місіонерства.

ДЕНЬ 3: МОЛИТВА ДУХОМ І ЗДОРОВЕ П'ЯТДЕСЯТНИЦТВО

Темами сповнення Святим Духом та п'ятдесятницької ідентичності був ознаменований третій день звітної конференції. На богослужінні звучало пророче слово — заклик зодягнутися силою згори, що змінює серця і захищає від стихій світу. Служив молодіжний хор церкви «Віфанія» м. Луцька.

«Нам потрібно щось більше, ніж мають талановиті та здібні люди — і це те, що дароване Церкві Святим Духом, — зазначив у проповіді старший пресвітер Київського міського об'єднання УЦХВЕ Сергій Воз-

нюк. — Ми обмежені, ми не можемо спасти, привести до Бога жодної людини. Тому закликаю, попри світові тенденції руху до міжконфесійної толерантності, молитися Духом, молитися іншими мовами, поки ми будемо на цій землі».

Заступник старшого єпископа Віталій Яцюк викладав на тему «Здорове п'ятдесятництво». «Нам важливо не просто говорити про П'ятдесятницю, а переживати її в наших церквах, — підкреслив служитель. — Відсутність дії Святого Духа — духовна катастрофа. Він дає віруючим силу і сміливість для свідчення. П'ятдесятниця — стан життя в Божій силі. Її відсутність позбавляє церкву цієї рушійної сили».

Спікер зокрема назвав нездорові прояви, які спостерігаються в п'ятдесятницькому русі: перебільшений акцент на емоціях та імітації дії Святого Духа, автоматичні мови, звеличення дарів над плодами Святого Духа, вчення, що тільки хрещені Святим Духом будуть спасеними, фінансові маніпуляції та «Євангелія процвітання», а також надмірний акцент на помазаннях, фальшиві пророцтва та «ексклюзивні» відкриття, ізоляція від суспільства, віль-

не тлумачення Божого Слова. «Нездорове п'ятдесятництво — надзвичайно велика проблема, яка веде до слабкості, незрілості, хвороби, збочення, фальші, заміників, фанатизму, а зрештою — до розчарування в Бозі та Церкві, духовної смерті», — наголосив єпископ.

Серед ознак здорового п'ятдесятницького вчення він назвав поєднання істини, Святого Духа та біблійного бачення; коли хрещення Святим Духом — не тільки зовнішні прояви, а внутрішнє оновлення та святість; налаштування богослужіння відповідно до потреб усіх поколінь, піклування про єдність та збереження біблійних принципів; формування церковних рад та обрання служителів відповідно до їхніх дарів та праведного життя; активне чекання Божого пробудження — не як емоційного сплеску, а як реальних змін в житті людей. «Здорове п'ятдесятництво — це баланс між дією Святого Духа, вірністю Божому слову і зрілим духовним мисленням. Воно уникає крайнощів, тримається біблійної істини та прагне реального зростання в Христі», — підсумував Віталій Яцюк.

Під час звітної конференції було анонсовано перший освітній проєкт Пасторського департаменту УЦХВЕ — Пасторську академію. Проєкт спрямований на підвищення кваліфікації служителів, обмін досвідом, оснащення актуальними інструментами служіння. Директор Департаменту пасторського служіння Ростислав Мурах зауважив дві особливості майбутньої академії. По-перше, освітній процес буде побудований за принципом: старший пресвітер навчається разом зі своїми пасторами. По-друге: передбачається, що значна частина навчання проходитиме у форматі дискусій з участю модератора. Планується, що академія запрацює з осені 2025 року. Проєкт реалізується на базі Київського біблійного інституту.

Завершальне слово виголосив старший єпископ Анатолій Козачок, він зосередився на словах, що стали гаслом конференції: «Не засмучуйте Святого Духа». Серед речей, що засмучують Святого Духа, служитель назвав неправду, гнів, крадіжки, злі слова і приниження людської гідності. Натомість гідне поведіння — з покірною і лагідністю, довготерпінням і любов'ю, в єдності духа і союзу миру. «Якщо хтось із нас у власній теології акцентує, що Святий Дух — це сила, то завжди буде намагання використати цю силу. Потрібно розуміти, що Святий Дух — це Бог, і ми маємо Йому покоритися, це Він має нас використовувати», — підкреслив служитель.

Богослужіння завершилося молитвою за потреби пресвітерів, зокрема за тих, хто служить у прифронтових регіонах. Конференція молилася за звільнення, відновлення і пробудження України.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ВОЛОНТЕРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ
ЦЕРКВИ "ВІФАНІЯ"

Із перших днів повномасштабного вторгнення «Віфанія» активно допомагає всім, хто постраждав через воєнні дії. На кухні дому молитви готувалися обіди для військовослужбовців та людей зі сходу нашої країни, члени церкви проводили спілкування для вимушено переселених та підтримували їх молитовно.

Про те, чому ця праця важлива та що члени церкви роблять сьогодні, розповів благовісник Віталій Дацюк.

— Як вдалося розгорнути настільки активну волонтерську діяльність?

— Ще під час перших днів війни від Луцької міської ради надійшло прохання, щоб ми облаштували укриття в підвальному приміщенні дому молитви для людей нашого району. Усе швидко зробили завдяки спільним зусиллям братів і сестер. Невдовзі зібралися общиною в домі молитви й обговорювали подальші дії: хто за що має відповідати у волонтерській праці. Українці почали масово виїжджати з місць бойових зіткнень, тому було вирішено пожертвувати на цю справу два церковні мікроавтобуси. Більший із них (на 55 місць) регулярно відправляли в Тернопіль до залізничного вокзалу, там забирали людей, що приїхали в невідомість, та привозили їх на територію дому молитви, де на них чекали сестри, які щодня готували їжу.

Члени нашої церкви забирали переселенців у свої хати на ночівлю. Когось поселяли в приміщенні дому молитви, декого, хто хотів, відвозили в Устилуг, до кордону. Окрім цього, здійснювалися гуманітарні виїзди, під час яких допомагали продуктами тим, хто мав потребу.

— Яку мету ставили перед собою?

— Ще до початку повномасштабного вторгнення на церковній кухні ми готували обіди для людей із інвалідні-

стю, годували й малозабезпечених, що робимо й досі.

Із перших днів війни кожного дня возили гарячі страви на блокпости впродовж двох років. Регулярно відвідували Луцьку районну лікарню, щосереди привозили вечерю для військових. Заходили в палати, щоб поспілкуватися з пораненими та їх підтримати. Також молились за їхні потреби. Більшість пацієнтів лікарні перебували далеко від своїх домів, тож дуже цього потребували.

Окрім того, силами й фінансами нашої церкви були організовані виїзди кухарських команд (15-17 людей) у Запорізьку, Херсонську та Донецьку області. На польових кухнях готували бограч, плов, каву та інше. Сестри ще в Луцьку пекли до гарячих напоїв пироги та різні смаколики.

Сьогодні, окрім волонтерської діяльності, ми благовістимо в пансіонаті, що на Теремнівській вулиці. У ньому проживають 153 людини, із яких 46 — переселенці. Там члени нашої церкви проводять невеличкі зібрання — проповідують, співають, декламують вірші.

— Приймаючи людей та служачи їм, чи бачили ви зміни в їхніх долях?

— Так, я бачив, як Бог змінював серця. Якось сім'я з 5-ти осіб, втікаючи від жахливої війни, зупинилися на околицях Луцька для того, щоб знайти місце для ночівлі. Стали телефонувати до волонтерів, але марно: на дзвінок або не відповідали, або ж усі можливі місця перепочинку були переповненими. Вони б заночували в автомобілі, але бабуся, яка була з ними, виснажилася від довгої дороги. Набрали черговий номер — і з'явилася надія. Їх запросили до «Віфанії». Там смачно нагодували й відвезли відпочити в дім до однієї сім'ї нашої церкви.

У родині, яка прихистила біженців, виховувалося шестеро маленьких діток. Атмосфера, що панувала в домі, справила приємне

враження на гостей. Відпочивши, вони стали шукати будинок для оренди, але скрізь відмовляли. Господар дому, побачивши їхню стурбованість, сказав, що вони можуть лишитися в них на стільки, скільки буде потрібно. Певний час там і жили, а згодом поселилися в будинку сім'ї з церкви, яка виїхала за кордон. Між родинами зав'язалася міцна дружба, і вони радо відвідували богослужіння разом. Слово Боже глибоко торкалося серця приїжджої жінки, і вона щиро його прийняла. Повернувшись до рідної домівки, віднайшла церкву християн віри євангельської — і вже там прийняла Ісуса як свого особистого Спасителя та ввійшла в заповіт із Ним через водне хрещення.

— Чи завжди вистачало людей, охочих до волонтерської діяльності?

— Було задіяно дуже багато братів та сестер із нашої церкви — близько 600, які плідно працювали для інших. Кожен робив свою роботу: хтось готував продуктові набори, хтось працював на кухні, хтось відповідав за транспорт.

Людей вистачало. Із Божого сприяння ми змогли прийняти та допомогти всім, хто мав в цьому потребу.

— Чи жертвують люди кошти на цю справу?

— Люди дуже відкриті й щирі щодо фінансів, тож справа впродовж чотирьох років не зупиняється, а навпаки — поширюється, за що слава Богу. Допомагають матеріально й друзі з-за кордону.

Розмовляла
Карина ЗЕЛІНСЬКА

ОСОБЛИВА МІСІЯ

СЛУЖІННЯ ЗАВДОВЖКИ
В ЖИТТЯ

2 травня 2025 року в церкві «Спасіння» (с. Підгайці) відбулася зустріч для матерів, які виховують дітей із особливими потребами. Конференцію під назвою «Служіння завдовжки в життя» відвідало 107 гостей, для яких тема актуальна.

Пастор місцевої церкви Віктор Котяш на початку зустрічі поділився власними переживаннями, що стосувалися теми заходу, та виділив три основні випробування, із якими стикаються матері дітей із особливими потребами: фізичні, емоційні й ті, які заховані в запитанні: «Господи, чому я?»

Відповідальна за жіноче служіння церкви «Спасіння» та Луцького регіону Мирослава Денисюк зазначила, що Господь кожному дає різний дар. Особливу увагу вона приділила таланту втішання: «Іноді люди не до кінця розуміють цінності цього хисту, хоча перед Богом він надзвичайно важливий, саме тому — дається не кожному».

Діна Рибак, відповідальна за сестринське служіння Волинського об'єднання УЦХВЕ, зазначила: «Ми хіба ніколи не думали, що ж це буде, коли протягом двох тижнів ішов дощ? А восени, коли вродила нива, уже й не згадувалися залиті поля. Адже Господь попереджав, що даремно нічого не падає. Тому важливо бути уважними до Його Слова».

Ростислав Поцікайло, працівник Департаменту освіти УХЦВЕ, народився з вадою розвитку кистей рук. Він поділився спогадами з дитинства: «Я був тягарем для сім'ї, батьки не мали спокою на душі. Та одного разу приймали брати й молилися разом із церквою за мене — і Бог змінив від проблем із серцем». Проте вада рук не зникла, та це ніяк не обтяжує чоловіка. Каже: «Настільки звик до такого життя, що якби мені запропонували мати здорові руки — відмовився б. Я унікальний».

Тема проповіді Ростислава — «Наболіле». На основі історії про хворого з Віфезди спікер виділив три основні болючі зони, які є в багатьох людей: «Ніхто не розуміє мій біль», «Ніхто мені не допомагає», «Хтось, але не я».

Проповідник зазначив, що коли Ісус оздоровив хворого, то сказав йому такі слова: «Ось видужав ти, не гріши ж більше, щоб не сталося тобі чого гіршого» (Ів.5:14). Причина кожної інвалідності, проблеми й катастрофи — це гріхопадіння людини. Проте є справжній Агнець, який переміг гріх. І там, на небесах, переступи й вад не буде. Тому навіть якщо Бог на землі когось не зцілить, Він Той, Хто викупив гріхи кожного».

Ольга Козачок, дружина старшого єпископа УЦХВЕ, поділилася спогадами, що з самого дитинства батьки навчали її вірити не в загального Бога, а в особистого. У їхній сім'ї теж був складний період, коли другий син народився з гематологічним остимілітом: «Хвороба не вибирає грішніших, вона трапляється в будь-кого». Рідні не втрачали надії, а ревно молилися й бачила результати: інфекція зникала. Жінка згадує: «Важко, коли не можна допомогти своїй дитині, ще й інші питають: «Де ж твій Бог?» Та Господь дає сили все пройти. На завершення вона сказала: «Служіння завдовжки в життя — це хрест, який ми несемо не самі, а з Господом, а діти — дар та благословення».

Учасниці конференції Валентина Грицак розповідала про свого сина з синдромом Дауна та вадою серця, якому лікарі пророкували недовге життя. Проте вже 39 років Бог проводить його. Валентина отримала відкриття, що вона набагато сильніша, ніж думала, адже з нею Господь, а з Ним можна пройти будь-яку дорогу: «Попри всі складності, із якими стикаються матері дітей із особливими потребами, не потрібно боятися, бо кожна з нас знайшла благодать у Творця, навіть якщо ця благодать тяжка чи неприємна. Він допомагає».

Надія Щурук, завідувачка поліклінічного відділення перинатального центру, поділилася роздумами на тему «Початок чи кінець», зокрема звернула увагу на такі моменти:

— Уперше почувши діагноз, не можна впадати у відчай, адже не завжди прогнози лікарів та майбутнє пацієнта збігаються.

— Лікар повинен сказати правдивий діагноз і допомогти спрямувати на подальші дії.

— На що опиратися, коли діагноз уже є? Важливо заручитися підтримкою чоловіка й разом прийняти рішення. Також варто поговорити з іншими членами церкви, жінками, які мають такі проблеми.

— Додаткова хромосома — це й додаткові турботи, а ще й додаткові радощі. Звичайно, дітки з такою патологією потребують більшої опіки, але вони дарують більше любові та радості.

— Важливо довіряти Божому Слову, через яке Бог утішає та укріплює в складні періоди.

Заступник старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання УЦХВЕ по Луцькому регіону, старший пресвітер «Церкви Святої Трійці» м. Луцька Петро Рибак завершив конференцію, провівши паралель між материнською любов'ю та любов'ю Божою: «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утробі своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!» (Іс.49:15). Він зауважив, що материнська любов найвища після Божої. Жінки готові на все заради своєї дитини, але Бог віддав Свого Сина заради нас.

Карина ЗЕЛІНСЬКА

ПРОПОВІДЬ

СЛАВНА ЦЕРКВА

Продовження,
початок стор 1

Можливо, для когось краєм землі будуть сусіди чи люди, із якими ми працюємо, — і вони потребують Ісуса Христа й спасіння.

Звичайно, місіонери їдуть на справжній край землі, іноді десь аж на інші континенти. Та не лише вони, а й всі ми також маємо місіонерське покликання — йти й проповідувати Євангелію.

Для мене прикладом є Антіохійська церква. Це була по суті перша церква в язичницькому світі, заснована в місті Антіохія, у Сирії, після того, як у Єрусалимі сталися переслідування й багато віруючих у Христа розійшлося по різних країнах. Ті, хто говорив грецькою мовою, пішли в грецький світ і стали там проповідувати Євангелію. І частина цих людей прийшла в Антіохію — і звіщала про Христа.

Це місто було третім за величиною в римському світі. Туди приїжджали кораблі з різних кінців світу для торгівлі. Про це місто казали, що в нім схід зустрічається з заходом, бо тут перетиналося багато культур і народів. Тож це було стратегічне місце для поширення Слова Божого.

Біблія свідчить, що багато людей долучилося до церкви — і вона неймовірно зросла. І ось звістка, що церква зростає, приходять до Єрусалима. Тому учні, дізнавшись про це стрімке зростання, посилають туди Варнаву, щоб він допоміг їм.

Коли Варнава прийшов туди, то побачив велику Божу благодать. Він за своїм покликанням був душепопитуном, тому йому дуже природньо було підбадьорювати людей, спонукати їх до якоїсь дії. Але на певному етапі свого служіння він починає розуміти, що ця церква потребує науки, тому знаходить Павла й приводить його в громаду. Павло протягом року навчає їх, а тоді під час молитви Бог каже: «Відділіть мені Варнаву й Павла, бо Я хочу відправити їх в інше місце».

Напевно, було досить важко кращих відділити — тих, хто потішав і навчав. Але в Слові Божому сказано, що ці Божі служителі були вірні Божій благодаті, тому пішли в інші місця. За два роки вони заснували чотири церкви й повернулися, розповідаючи, як багато роботи Бог звершив через них.

Отже, на прикладі цієї першої церкви з колишніх язичників я хочу показати, що кожна церква згодом має стати церквою, яка посилає служителів для поширення істини. Це природа Церкви Божої — проповідувати Євангелію, приймати від Господа — і нести далі.

Ознакою сильної церкви є те, що вона приймає різних людей і посилає сильних на проповідь Євангелії. Ми маємо чудові дом молитви й багато можливостей запросити рідних, близьких, сусідів, щоб вони прийшли в дім молитви й почули Слово Боже. Це і є наше з вами покликання, про що сказав Христос: «Та ви приймете силу, як Дух Святий

зліне на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в у всій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі...» І звичайно — у своєму місті чи області.

Коли ви молитесь, скажіть Богові: «Господи, Ти Той, Хто дарував мені цю велику благодать — сповнив мене й хрестив Святим Духом. Може, в мене не вистачає сміливості чи просто я навіть не знаю, як розповісти про Тебе, але Ти сказав, що в тих ситуаціях, коли я не буду знати, що казати, Дух Святий дасть мені знання. Дай мені слово, щоб я міг донести Твою істину до інших людей».

Не раз, спілкуючись зі служителями, я казав таке: «Якось ви стоятимете перед Господом, і навіть якщо церква, якою ви опікувалися, не була масштабною, ви зможете сказати прості слова: «Господи, я проповідував Твоє Слово — і 10-20 людей покалися й прийняли Тебе в своє серце». І вибудете серед тих, хто виконав своє призначення на цій землі. Бо славна Церква проповідує Євангелію, вона йде у світ, будучи послана Святим Духом».

Подивіться, як діяв Дух Святий в Антіохійській церкві. Він її зрощував, а далі відділяв сильніших і посилав на проповідь. Я вірю, що так само Дух Святий діє й тепер. Тому ми, за прикладом Антіохійської церкви, маємо бути не тільки церквою, яка приймає, але й такою, яка посилає.

І ще одна теза про служителів. Господь поставив нас, служителів, для того, щоб удосконалювати та зрощувати собі подібних із середовища нашої церкви. Ми, як євангельські віруючі, віримо в загальне священство, бо в Біблії написано, що всі ми священники перед нашим Господом. Але ми й розуміємо, що в церкві Бог ставить служителів і дає певні настанови, щоб церква поважала їх. Також Господь навчає служителів піклуватися про церкву Божу. У Посланні до ефесян, 4:11-14, сказано: «Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти, щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду».

Тому, дорогі мої брати і сестри, шануймо своїх служителів. Дорогі служителі, служімо, бо Бог нас поставив для того, щоб ми будували тіло Христове, аж доки не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого. Це так важливо, щоб кожна людина, яка відвідує церкву, по-справжньому пізнала Господа.

Коли мене інколи запитують про виховання дітей, то я часто відповідаю, що не маю досконалих знань щодо того, як правильно виховувати дітей. Коли був молодшим і діти були малі, то зазвичай уникав цієї теми, кажучи: «Дозвольте мені трошки пройти цю дорогу, а вже потім із досвіду буду щось говорити». Та з часом я зауважив дуже важливу річ: якщо діти відчують Господа по-справжньому — це вже більше ніж 50% виховання. Так само і з нами. Якщо ми з вами відчемо нашого Господа по-справжньому, скуштуємо блаженство спільності з Ним — це дасть нам стабільність у вірі. І саме це є завданням служителів — приводити людей до пізнання Бога.

Звісно, хай будуть гарячі молитви, хай буде вивчення Слова Божого. Це все потрібно для духовного зростання. Бо якщо цього не буде, ми будемо наче людина, яка гребе в човні лише одним веслом. Вона ніби й рухається, але це рух по колу, на одному місці. А з двома веслами рух буде повноцінним. Так само й з молитвою та вивченням Слова Божого. Я маю молитися сам і водночас не лишати служіння в церкві. Маю вивчати Слово сам і слухати його в зібранні. Тоді Господь дає нам духовне зростання. І церква Божа буде славною, коли кожен буде на своєму місці. І коли ми знайдемо своє місце, Господь нас винагородить. У тому ж Посланні до ефесян сказано: «Отже, ви вже не чужі й не прихорьки, а співгромадяни святого, і домашні для Бога» (2:19). Тобто ми — Божа родина. І, наприклад, коли я приходжу додому, то там себе почуваю найбільш вільно, бо тут я зі своїми домашніми — своєю дружиною своїми, дітьми.

А Господь через апостола Павла називає нас своїми домашніми. І це відчуття себе як дитини Божої дає нам силу йти вперед і звіщати про свого Батька іншим людям. Церква — це не споруда, не дім молитви. Церква — це всі ми — діти Божі, покликані звіщати іншим про Того, Хто став сенсом нашого життя.

Анатолій КОЗАЧОК,
старший єпископ УЦХВЄ

З НАГОДИ СВЯТА

ДРУЗІ ХРИСТОВІ

**А вас назвав друзями Я,
бо Я вам об'явив усе те,
що почув від мого Отця.
Івана 15:15**

Наш Господь має статус Божого Сина. Рівний Богові Він, але Він і людина. Як людина — страждав, переносив печалі і бажав віддалитись від них чимдалі.

Його тіло боліло, і душа — так, як наша. Тож благав: «Хай мене промине оця чаша!» Як людина, потребу мав їсти і спати, Мусив також одягу якусь одягати.

Турбувався, як кожна людина, про тіло — Щоб не мерзло воно і не хворіло. Як людині, була Його серцю люба Теплота в спілкуванні, сердечна дружба.

І бажання Його безумовно збулися — У Віфанії друзі Йому знайшлися. Невелика сім'я і таки не багата — Лазар й сестри його — Марія і Марта.

Щирі друзі Христові, повні любові, Задля друга Ісуса на смерть готові. І Христу були дуже вони приємні, Почуття усі мали, як у рідні, взаємні.

Спас любив у Віфанії часто бувати, І розмову із друзями розділяти. Марта радо Ісуса Христа пригощала, А Марія слова Його в серці складала.

Що ж, таке супроводжує в світі людину — Кожен з нас вибирає свою частину. Хтось комфорту й наїдків надто вже хоче, А комусь Боже слово таки найдорожче.

Тож Віфанія — місто Христове по праву: Він явив у Віфанії Божу славу, Він явив у Віфанії Божу подобу, Сказав слово — і Лазар вийшов із гробу.

У Віфанії Симон — муж проказаний До Ісуса Христа був доволі щедрий. Він Його запросив у свій дім на гостину Як пророка, як вельми знану людину.

В домі Симона грішниця дуже щиро На Ісусову голову вилила миро. Йому ноги мастила і цілувала, Бо в Ісусові Спаса вона впізнала. І те миро пахуче і цілування Були дані Ісусу на поховання.

Тож «Віфаніє» — церкво Ісусових друзів, Будь завжди із Ісусом-другом в союзі. Будь така, як і Він, до людей милосердна, Будь до них співчутлива, лагідна, щедра. Співчуття проявляй охоче і вчасно. Знаєш, сльози Христові капали рясно.

І хто зайде в цей дім у душевній напрузі, Хай любов знайде щирі Ісусових друзів! Хай зазнає дощу благодаті рясного Та зустріне в цім домі Ісуса самого — Благодатного Друга, живого, святого!

І покавшись щиро, вічності ради Стане щирим другом Христовим назавжди.

Василь МАРТИНЮК

З ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ "ВІФАНІЯ"

«І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь Бог твій вів тебе...» (5М.8:2)

Початок 1990-х років приніс у Україну свободу проповіді Євангелії. Люди з радістю приймали в серце Добру Вістку про Спасителя Ісуса Христа, каялися у своїх гріхах, приймали святе водне хрещення по вірі. Дім молитви «Церкви Христа Спасителя» м. Луцька, побудований 1991 року, наповнився спасеними й вже не вмщав усіх охочих слухати Євангелію. Зважаючи на це, служителі прийшли до рішення, що в місті, у якому проживає більше, ніж двісті тисяч людей, повинна бути не одна п'ятдесятницька церква. Після багатьох бесід вирішили відкрити церкву ХВЕ у південно-західній частині Луцька (район вулиці Львівської, ЛПЗ).

24 травня 1993 року було зареєстровано церкву «Віфанія», а 16 серпня — подано заяву в міськвиконком щодо виділення земельної ділянки для будівництва дому молитви. Минуло майже два роки чекання. 19 лютого 1995 року Луцька міська рада, погодивши із Боратинською сільською радою, ухвалила виділити ділянку (49 соток) на розі вулиць Львівської та Боженка. Державний акт на право постійного користування землею отримали 28 березня. Виготовлення проектної документації та інші приготування до будівництва зайняли більше року. Документацію виготовили на дім молитви та адміністративно-побутовий корпус (АПК). Оскільки всі комунікації були прив'язані до АПК, то вирішили спочатку будувати це приміщення, перепланувавши його під дім молитви.

24 травня 1996 року після звершення молитви почали копати котлован під будівлю. Головним виконробом будівництва був Дмитро Кучер, йому допомагав Віктор Назарчук. Будували господарським способом. Брати і сестри з радістю виходили на працю (сестри готували обіди). Від початку й до закінчення будівництва основним робітниками були Олександр Ковердюк і Василь Смітюх.

Разом із будівництвом дому молитви думали й про те, що після його закінчення потрібно буде самостійно проводити богослужіння. Із 17 червня 1995 року щонеділі о 18:00 у парку району ЛПЗ стали проводити євангелізаційні зібрання. Із настанням холодів, а саме з 26 вересня, стали робити зустрічі по вівторках і неділях в орендованій актовій залі Першого гуртожитку ЛПЗ. Також тут проводили заняття недільної школи. А з 29 грудня це служіння перенесли в ще не закінчене приміщення дому

молитви церкви «Віфанія». Паралельно проводили заняття з підготовки хору, який служить до сьогодні й також має 25 років.

30 травня 1999 року, на перший день Трійці в «Церкві Христа Спасителя» була звершена молитва благословення на проведення самостійних богослужінь у ново-будованому домі молитви церкви «Віфанія». Із понеділка 31 травня й до сьогодні тут відбуваються регулярні богослужіння: у неділю, вівторок та четвер. Окрім загальних зібрань, проводяться співанки, молодіжні спілкування, заняття недільної школи, соціальні служіння. Брати і сестри, які проживають у цьому районі міста та в прилеглих селах, через анкетування ставали членами церкви «Віфанія».

На кінець 1999 року община нараховувала 331 член і складалася з дільниць дияконів Олександра Ковердюка, Сергія Опанасевича, Віктора Назарчука, Миколи Синюка, Івана Смітюха, Володимира Харченка. Пресвітерське служіння покладено на Степана Веремчука, який на той час був старшим пресвітером Волинської області. 30

січня 2000 року на членському зібранні затвердили старшим пресвітером Степана Веремчука та обрали другим пресвітером Миколу Синюка. 16 квітня 2000 року на членському зібранні на дільницю Миколи Синюка на дияконське служіння обрали Миколу Франкевича, на дільницю Володимира Харченка (через його похилий вік) — Ярослава Дерев'янчука, а на служіння благовісника — Леоніда Борща. 25 червня 2000 року відбулося перше водне хрещення, у заповіт із Богом ввійшли 40 осіб.

У зв'язку з виїздом у США Віктора Назарчука та Миколи Франкевича 24 червня 2001 року на дияконське служіння обрано Миколу Кондратюка й Федора Мельника. Згодом у США виїхала сім'я Опанасевичів, тому на дияконське служіння на цій дільниці 22 серпня 2004 року обрано Андрія Готя. 20 лютого 2006 року благовісником обрано Віталія Дацюка, а відповідальним за недільну школу Руслана Громіка. 15 вересня 2013 року третім пресвітером обрано Олександра Ковердюка. На його дільницю на дияконське служіння 8 грудня 2013 року обрано Василя Шемедюка.

Ця дільниця була найбільшою в церкві (130 чоловік), її поділили надвоє, і ще одним дияконом 26 червня 2016 року обрано Романа Назарчука. Виїхав до Америки і Василь Шемедюк із сім'єю, замість нього на дияконське служіння 20 травня 2018 року обрано Олександра Величка. 16 серпня 2020 року для служіння людям, які проходять реабілітацію, обрано дияконом Андрія Голинського.

Щороку в церкві проводяться хрещення, люди входять у заповіт зі своїм Спасителем Ісусом Христом. За 25 років у церкві «Віфанія» прийняли хрещення 526 осіб, у цьому році будуть приймати ще 20 братів і сестер. На цей момент церква нараховує 559 членів, 40 із них тимчасово проживають за кордоном — у США і Європі. За 25 років на постійне про-

живання в США виїхало 153 члени церкви (за роки війни — 57), в інші країни — 31 (за роки війни — 20). Відійшли у вічність — 127 членів. Церква налічує 135 осіб молоді (16-30 років), відповідальний за молодіжне служіння — Володимир Саць. Неповнолітніх дітей — 325 осіб. У недільній школі навчається 272 дитини, 90 із них — з невоцерковлених сімей. За весь час звершено молитву благословення за 578 немовлят. Тепер у церкві — троє пресвітерів (Степан Веремчук — почесний), восьмеро дияконів, двоє благовісників. Служать два дорослих хори, а також молодіжний, підлітковий та дитячий. Молодь церкви регулярно, двічі на тиждень, проводить зустрічі з дітьми, підлітками та молоддю в селах Баїв, Лаврів та Коршів. У Коршеві побудовано приміщення для проведення цих служінь. У Лаврові надають можливість проводити заняття в загальноосвітній школі. У Баєві — у домі Василя і Ніни Книшників. Щороку проводяться літні дитячі табори в Луцьку і навколишніх селах. При церкві діє «маленька школа» — підготовка дітей до загальноосвітньої школи. Молоді брати і сестри з церкви працюють на місіонерських полях Волині, України та за її межами. Багато вихідців із «Віфанії», які виїхали за кордон, виконують там дияконське й пресвітерське служіння.

Приміщення, розраховане на 430 місць, стало затісним. Тому 2015 року служителі дійшли згоди будувати новий дім молитви. Оновивши документи на будівництво, 30 червня 2016 року викопали котлован під фундамент. Планувалося закінчити будівництво у 2024 році.

Церква активно включилася в гуманітарну працю від початку повномасштабної війни. Дім молитви був базою для перебування біженців. Сотні переселенців перевозили власним транспортом до кордону, приймали, годували, розміщали на нічліг у домі молитви та квартирах членів церкви. Сестри щосереди готують благодійні обіди для поранених воїнів, які лікуються в районній лікарні. Брати відвідують їх зі словом проповіді, моляться за їхнє одужання — тілесне й духовне. Підвальне приміщення нового дому молитви обладнане під укриття. Церква молиться за закінчення війни, за мир в Україні, щоби Бог дав здібність служити під час війни й після її закінчення для спасіння людей та лікування душевних ран. Громада вірить, що настане час — і новий дім молитви теж наповниться спасеними. Хай благословить у цьому Господь!

**Пресвітер Церкви
Микола СИНЮК**

ПРОПОВІДЬ

ЩО СКАЖУТЬ НА ТВОЄМУ ПОХОРОНІ?

Хтось сказав, що наше життя — це риска між двома датами. Вона така невеличка. Проте у неї вкладено все, що ми вчинили. І ця риска може лишити або чудовий аромат у пам'яті багатьох людей, або щось неприємне.

Смерть для віруючої людини — це не найгірше, що стається в її житті. Піду далі — це не щось погане. Звісно, ми народжуємося, щоб жити. Але у кожного настане мить, що ми підемо з цього земного життя. Лише Христос народився на землі з однією метою: щоб померти, аби ми мали життя. І ми народжуємося, щоб жити, творити, будувати й звершувати щось у Боже ім'я. Тому для християнина смерть — це звільнення від страждань і хвороби тіла. Це перемога або тріумф — день, коли ми зустрінемося віч-на-віч зі Спасителем, Який віддав Своє життя, щоб ми мали вічність із Ним. І якщо християнин боїться смерті — це проблема. Тому що за будь-яких обставин, у будь-якому віці я маю бути готовим до зустрічі з Господом і з радістю чекати цієї зустрічі.

У книзі Об'явлення сказано: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі! Так, каже Дух, вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом» (Об.14:13). Тобто людина, яка помирає в Господі — щаслива. Але дуже важливо дбати про те, які вчинки йтимуть слідом за нами. Я зауважив таку тенденцію: коли в людини є щось погане в житті, особливо якщо приховане, то в похилому віці все це проявляється через різні духовні проблеми.

Одного такого старця я багато разів відвідував, оскільки він потребував неймовірної духовної підтримки. Ми багато говорили з ним, але нічого не вирішувалося. Але якось від вирішив відкритися і розповів мені про одну свою ганебну справу, яку зробив двадцять п'ять років тому. Після того він проповідував, служив і носив це у своєму серці. Це неймовірно тяготило його й виявилось на старості через духовні проблеми. І, слава Богові, що йому вистачило сили та відваги зізнатися, покаятися, щоб отримати мир у серці.

Тому ми повинні не лише дбати про свою зовнішню репутацію, а й про те, щоб зрештою відійти у вічність із Господом, маючи мир із Ним і свободу від гріха.

ЯК ПРОЖИТИ ЖИТТЯ З ДОБРОЮ РЕПУТАЦІЄЮ?

1. Бути читачем і виконавцем Божого Слова. Дехто скаже, що це доволі проста й банальна порада. Але це основа, якої ми не можемо відкинути. Коли ми не черпаємо сил зі Слова Божого, то слабнемо — і ворогові дуже легко нас збити.

І головне тут — не стільки бути читачем, бо всі ми більше чи менше читаємо Біблію, скільки бути її виконавцем. У Євангелії від Івана, 14:15, сказано: «Якщо ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте».

Якщо нас запитати, чи ми любимо Христа, то, звісно, ми скажемо, що так. Але чи виконуємо ми умову, яка є показником нашої любові — чи виконуємо Його заповіді?

Слово, яке перекладене тут як «зберігайте» означає також «дотримуйтеся» або «виконуйте». Слово Боже формує наші цінності. І коли ми будемо виконувати його, то ці цінності стануть нашим характером і нашим життям у цілому.

2. Ходити (жити) в правді. Апостол Іван пише: «Бо я дуже зрадив, як прийшли були браття, і засвідчили правду твою, як ти живеш у правді» (3Ів.1:3). Знати правду й жити в правді — між цими поняттями є велика різниця. Я не зустрічав таких людей у церкві, яким кажеш: «Це гріх», а вони відповідають: «О, а я й не знав». Звісно, можливо, такі й є. Утім більшість знає правду, але чи завжди живе за правдою?

Для того, щоб жити в правді, треба бути в тісних стосунках з Ісусом Христом, Який сказав про Себе: «Я — дорога, правда і життя». Без Ісуса ми не пізнаємо правди. Без Нього ми не зможемо її чинити. Знаючи про це, Господь каже: «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів.15:4–5).

Коли ми будемо перебувати в Господі, то черпатимемо силу в Нього. І лише тоді ми зможемо приносити плід. Плодоношення — це процес, який потребує часу. Та коли людина не перебуває в Бозі, вона стає схожа на дерево, у якого починає гнити корінь. У моєму садку було таке, що дерево, яке гарно зацвіло й на якому утворилася зав'язь, раптово стало засихати. Я розкопав землю біля нього й побачив, що гниє його корінь — і зрештою воно загинуло.

Якщо нашим коренем, нашою основою стане Христос, ми зростатимемо й приноситимемо плід, тому що цей корінь ніколи не зогине.

3. Вести активне молитовне життя. Як часто ми з вами молимося, знає лише Господь. Звісно, ми часто буваємо на різних спільних зібраннях, де разом молимося. Але коли йдеться про молитовне життя, то я більше говорю про особистий час із Богом. Час, коли в таємній кімнаті лише я і Господь.

Пригадуєте історію, коли Ісус молився в Гетсиманському саду. Перед тим Він попросив трьох учнів підтримати Його в молитві. Після молитви, яку Ісус вів на самоті,

відійшовши трохи від учнів, Він виявив, що ті сплять. Ісус спитав: «Невже так важко було поспити з Мною одну годину?» Та коли Він відійшов і прийшов удруге, то вони знов спали. Спали й після того, як Він повернувся втретє. Та Він пробудив їх словами: «Вставайте! Настав мій час — прийшов Мій зрадник».

Учні мали час і змогу поспити в молитві. Такий же час маємо й ми з вами, коли Господь каже: «Пильнуйте і моліться! Побудьте зі Мною». Але зрештою прийде час, коли Ісус скаже: «Все — твій час закінчився».

Ось три кроки, які допоможуть нам здобути хорошу репутацію. Звісно, не має бути самоціллю дбати про те, що думають про нас люди. Апостол Павло пише: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Гал.1:10). Людям догодити дуже важко. Проте, якщо ми будемо перебувати в Господі, у Його Слові та спілкуванні з Ним, то ми зможемо набути хорошого авторитету й серед людей.

Звісно, слід враховувати й характер людей, які бувають злими, лукавими й заздрисними. І скільки б добра ви їм не зробили, вони все одно цього не оцінять. Скільки добрих справ зробив Ісус, але чи всі раділи тим, що Він робив? Ні, була релігійна еліта, яка казала: «О, Він у суботу зцілює!» Вони не бачили за цим нещасної людини, життєва потреба якої була задоволена. І замість того, щоб порадити за людину, вони зневажили Того, Хто допоміг їй. Але Ісус не прагнув визнання, він не за цим біг. Він хотів передусім догодити Богові.

Але якщо своїм ходженням перед Господом та перед людьми я догоджаю Богові, то зможу догодити й певним людям. Якщо я здобуваю авторитет у Бога, то матиму його і в людях. Люди будуть бачити це. Проте не варто в побудованні репутації пускати вперед своє «я». Коли ти довіриш усе Богові, то Він буде йти поперед тебе і все влаштує. Не скажу, що не буде жодних труднощів чи викликів, але буде поруч Господь, Який даватиме силу їх здолати.

4. Дуже важливим є й четвертий аспект. Щоб заслужити хорошу репутацію, слід бути філантропом. Це слово складається з двох грецьких слів «філео» — любові і «антропос» — людини. Виявом любові до людей можуть стати наші добрі справи. Христос закликає:

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт.5:16). Апостол Петро додає: «Поводьтеся поміж поганями добре, щоб за те, за що вас обмовляють вони, немов би злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання» (1Петр.2:12).

Люди мають бачити наші добрі діла. Звісно, ми робимо їх не для людей, а в ім'я Господнє, але вони зрештою будуть прославляти Отця нашого, що на небі, й відповідно формуватимуть нашу репутацію.

5. Дуже важливо також мати добрий характер. Усі ці риси описані в Посланні до галатів як плід Духа: «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість...» (5:22–23). Плід — це праця. Для того, що він виріс, треба додати багато зусиль і старань. Проте відомий проповідник Дуайт Муді якось сказав: «Якщо я подбаю про свій характер, моя репутація подбає сама про себе».

Наприклад, якщо фірма витрачає багато на рекламу, але не покращує якості товарів чи послуг, то зрештою вона приречена на банкрутство, бо якою б хорошою не була реклама, репутація цієї фірми буде поганою.

Тому якщо в когось із нас поганий характер, то над ним треба працювати. І не є достатнім аргументом слова: «У мене такий характер — Бог мене таким створив». Ми всі маємо щось у собі, що нам та іншим не подобається. Проте, визнаючи, що в нас поганий характер, ми не маємо права казати: «Прийміть мене таким, яким я є». Це свідчить про те, що ми ліниві й не хочемо працювати над собою, не хочемо стати кращими, наблизитися до Господа і просити підтримки в Нього. Це свідчить, що ми не хочемо розкаятися і попросити вибачення в людей і в Бога. Бо вміння визнавати свої провини — це не слабкість, як дехто вважає, це крок до змін.

У книзі Приповістей сказано: «Милосердя та істина нехай не залишають тебе, — обв'яжи ними свою шию, напиши їх на таблиці свого серця. Тоді знайдеш милість і доброзичливість в очах Бога та людей» (3:3–4). Тому плід духа, наш добрий характер, має виявлятися в нашому житті — і це формуватиме нашу добру репутацію.

6. Бути в доброму товаристві. Про наше оточення і вплив його на нашу особистість мож-

на говорити дуже багато. У Приповідях сказано: «Хто з мудрими ходить, той мудрим стає, а хто товаришує з безумним, той лиха набуде» (13:20). Тому спілкуймося й проводьмо час із людьми доброї репутації, бо це буде формувати нас, нашу поведінку наші вчинки та, зрештою, й нашу репутацію.

Тож, підсумовуючи, хоч заклакати, якщо в когось із нас погана репутація, — зробити дуже прості кроки. У книзі Об'явлення про це сказано так: «Отож, пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давніші роби» (Об.2:5). Тобто мені потрібно зупинитися, згадати, із чого почалося моє падіння, попросити в Бога прощення й допомоги, щоб змінитися.

Чудовий приклад цього — апостол Петро. Він теж похитнувся, зрадив Ісуса, хоче й казав, що не відречеться від Нього, якби й всі це зробили. Але його слова були випробувані, і він не встояв. Бо насправді слова й віра кожного християнина будуть випробувані. Можу лише уявити, що відчував Петро, коли після того, як зрадив свого Учителя, заспівав пісень, а Ісус пильно подивився йому в очі. Петро не зміг більше залишатися серед людей. Він побіг подальше від усіх, бо сором обпікав його серце.

Щось подібне буває й в нашому житті. Ми пообіцяли Богові добре сумління та хорошу поведінку, але не завжди буває так, як обіцяли. Але це можна змінити. Петро покався, тричі сказав Господу, що любить Його. І Ісус не докорив йому, Він прийняв Його і діяв через Нього. Петро дуже багато послужив Христу і постраждав за Нього. Але сталося це тільки тому, що він знайшов у собі сили повернутися до Господа після свого падіння.

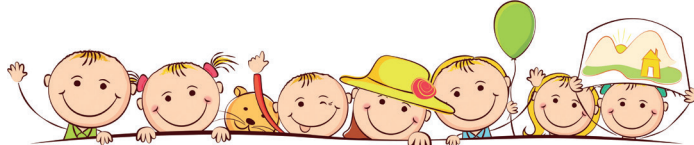
Добра репутація — це найбільше багатство. Треба так прожити життя, щоб не посоромити себе, імені своїх батьків чи дітей, не посоромити церкви — спільноти, частиною якої ти є, і, зрештою, що найголовніше — не посоромити Самого Бога, якщо ти Його дитина.

Наша репутація має силу приводити людей до Христа, а також може знищити все наше служіння і все, що ми робимо. Мати Тереза свого часу сказала: «Я проповіду Христу людям. Інколи це роблю навіть словами». Тож наша репутація — потужний важіль для нашого християнського свідчення, для нашого служіння.

Звісно, важливо, що люди скажуть (чи подумують) про нас на нашому похороні. Та справедливий й об'єктивний оцінку нашого життя дасть Ісус Христос. Люди можуть оцінювати нас, вони щось бачать у нашому житті. Але тільки Господь знає нас досконало. Тому зберегти добре ім'я — ім'я слуги Ісуса Христа, проживши у смиренні Господу, набувши доброї репутації, — це велике багатство. І підсумком такого життя буде вічне життя в присутності Самого Господа. Ісус сказав: «Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець» (Ів.12:26).

Віталій РОЩИНА

Димчя сторінка

СМІЛИВЕ РІШЕННЯ

Один молодий чоловік був хворим. Він увесь час лежав, не міг ворухнути ні рукою, ні ногою. Цю розповідь записав лікар на ім'я Лука.

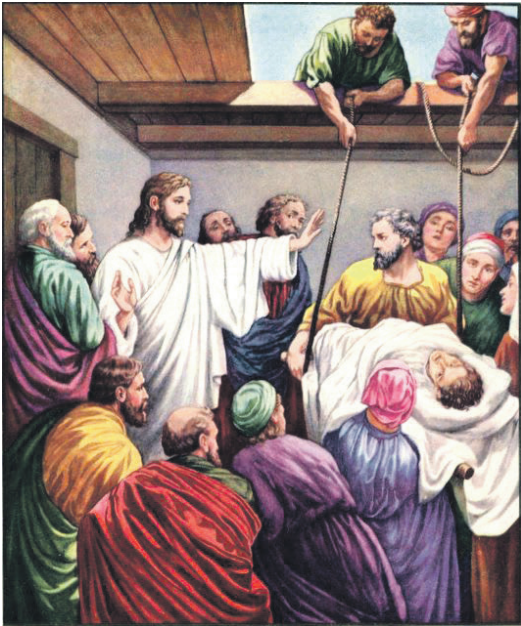
Та були в молодого хворого друзі. Одного разу вони розповіли йому про Ісуса та Його чудеса. Міркували так: якщо Ісус допомагає іншим, то і їхньому другові обов'язково допоможе.

Вони покладали хворого на носі й понесли до будинку, де навчав Ісус. Та от невдача: там зібралося стільки людей, що зайти всередину було неможливо. Ніхто не хотів їх пропустити.

Можна собі уявити, як друзі засмутилися! Невже вони не побачать Ісуса і хворий не одужає? Невже втрачена остання надія? Що тепер робити?

Раптом у них виникла справжня суперідея. Така ідея може спасти на думку лише чоловікам. Вони вирішили залізти на дах і розібрати його, щоб звідти спустити носі прямо на середину кімнати.

Вибратися на дах і підняти на гору хворого було досить просто. Будинок виявився невисоким, а дах — пласким. Тепер потрібно було розібрати покрівлю і, що найголовніше, не провалитися разом із хворим усередину будинку на голови присутніх.

— Що це за шум там нагорі?
— Ой, що це сиплеться нам на голову?
— Звідки це сміття?

Так, напевно, обурювалися в домі люди. Вони підводили голови й здивовано зауважували, що хтось ламає дах. Отвір ставав більшим і більшим...

Нарешті друзі обережно спустили крізь нього носі прямо до Ісусових ніг. Ось як сильно вони вірили, що Він допоможе хворому.

Ісус побачив і сказав йому:
— Прощаються тобі гріхи твої.
Деякі люди, почувши це, подумали: «Хто Він такий? Адже лише

Бог може прощати гріхи!»

— Уставай, візьми свої носі та йди додому, — сказав Ісус хворому.

До речі, Ісус запитав присутніх: — Що легше сказати: «Прощаються тобі твої гріхи» чи «Уставай і ходи»?

Як би ти відповів на це питання?

І що ж зрештою сталося? Хворий насправді відразу встав, узяв свої носі та... пішов! Уперше за багато років він міг рухатися. Йому більше не потрібна була чиясь допомога. Він тепер теж міг допомагати іншим.

О, як цей чоловік радів, що Бог простив йому гріхи й знову зробив здоровим!

— Слава Тобі, Боже! — увесь час повторював він. — Слава Тобі, Боже!

А люди, які там були, із подивом говорили: — Справжнє чудо бачили ми сьогодні.

— А як же покрівля? — запитував дехто.

Її того ж дня полагодили — і стала вона як нова!

Як добре мати хороших, вірних і винахідливих друзів! Але важливо також бути таким другом для інших людей. Поміркуй, чи є серед твоїх друзів та знайомих той, хто хворіє чи переживає важкі часи. Як би ти міг його підтримати?

Віктор КУЗЬМЕНКО

МЕНІ ПОТРІБЕН ДРУГ

Ліда прийшли додому в сльозах.

— Я вже три тижні в цій школі, і в мене немає друга, — сказала вона. — Я хотіла б, щоб ми ніколи сюди не переїжджали!

— Я знаю, що ти сумуєш за своїми друзями, сонечко, — поспівчувала мама, — і я молюся за тебе.

— Усі мене обходять, — скаржилася Ліда, — я така самотня.

Двері відчинилися — і влетів Тарас.

— Привіт, мамо, — заговорив він швидко. — Можна, я піду до Павла на кілька годин? Я мушу допомогти йому з математикою.

— Гаразд, — кивнула йому мама, — але о п'ятій будь удома. А ти, Лідо, витри сльози, а потім віднесеш ці пиріжки нашій сусідці пані Лесі. Вона сьогодні повернулася з лікарні.

— Звідки ти знаєш? — здивувалася Ліда — Ти вже знайома зі всіма сусідами. І чому люди не такі привітні до мене, як до тебе й Тараса? — додала вона.

— Доню, ти чекаєш, що хтось прийде й стане твоїм другом, а ми з Тарасом шукаємо когось, хто потребує друга, — сказала мама. — Перестань чекати на друзів і спробуй сама стати другом.

Через годину Ліда повернулася від сусідки.

— Здогадайся, що сталося, мамо? — усміхнулася вона. — Я знайшла того, кому потрібен друг. Її звуть Марта, вона внучка пані Лесі. Можна, після вечері я допоможу їй прибирати в домі її бабусі?

ЩО ДУМАЄШ ТИ?

Ти самотній? Перестань дивитися на себе — і озирнися. Навколо повно самотніх людей. Запропонуй їм дружбу. Спробуй — і матимеш багато друзів.

У Приповістях мудрого Соломона написано: «Бувають друзі, що провадять до загибелі, але може бути друг, який прихильний, ніж брат» (Пр. 18:24, CUV).

Щоб мати друзів — сам будь другом.

«Ключі для дітей»

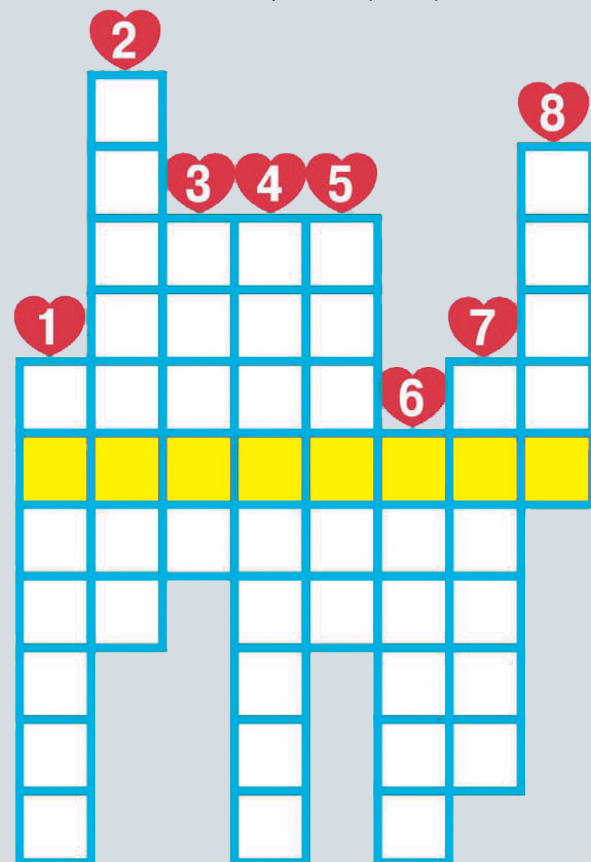
Димчя сторінка

Кросворд

ХТО ДРУГ?

Розв'яжи кросворд, і у виділених клітинках ти прочитаєш ім'я друга апостола Павла, який часто відвідував його у в'язниці.

1. Друг Давида (1Сам.20:17).
2. Хто розлучає друзів? (Пр. 16:28).
3. Авраам був названий другом ... (Як. 2:23).
4. Ім'я жінки, яка разом зі своїм чоловіком ризикувала життям заради апостола Павла (Рим. 16:3-4).
5. Що згідно з Біблією завжди робить друг? (Пр. 17:17).
6. Римський правитель, який разом із жінкою слухав проповідь Павла про Христа (Дії 24:24-25).
7. «...і солодкий нам друг за душевну ...» (Пр. 27:9).
8. Як звали друга Ісуса, смерть якого засмутила Його, і Він його воскресив? (Ів. 11).

РОЗШИФРУЙ

УІБ± ΘΥ@ €∞ƒУ@Q≥У, ΔУΩ

ЉΩΩЉЉЉ У≥ЉЉ У≥ЉУ\$У @Љ, @Љ @

@∞Ж ƒУЉΩΩЉ@! ЗΩΩΩΩ ΩΩЉУАУЗ ЉΩΩУ@Ω

Љ± @∞≤ З∞≥ @Љ, @Љ ΩΩУ Ж@УΩ ≥ЉАЉ

ƒУЉЉ@∞ ΩЉ €∞ ≥@Љ@Ω Ж@УЗΩ.

@Љ ≥@Љ@Ω ΘУЗ, @ЉΔУ ЖЉЉЉ@± @Ж±,

ΔУ @ @∞Θ €∞ƒУ@Q≥ЉΩ.

...@∞Ж З∞€@∞@ ≥@Љ@Ω@ @, ΩУ

@ @∞Θ УΩ'@ΩЉ@ АЖ± @±, ΔУ ƒУЖА@

@Ω≥ ΘУ\$У У@Љ@ (Ω@. 15:12-15).

А — ∞ Е — ± Ї — 8 О — У У — А Щ — А

Б — Ω € — ≤ К — Љ П — ƒ Х — Ω Ь — У

В — @ З — € Л — Љ Р — @ Ц — Љ Ю — ∅

Г — \$ И — Љ М — @ С — Ж Ч — Ж Я — @

Д — ≥ І — @ Н — 3 Т — @ Ш — А

НАШЕ ПОКЛИКАННЯ - МОЛИТИСЯ

Багато християн думають, що все, що потрібно від них: це ходити до церкви, співати, слухати проповіді, протистояти гріху, робити все найкраще, що можуть, — і все буде добре для них. Це та жертва, яку вони приносять Богові, і вони думають, що вона йому приємна.

Я провів багато часу біля ліжок вмираючих християн, які віддано ходили до церкви понад п'ятдесят років. Ці люди ніколи не пропускали зібрань. Вони були добрими сімейними людьми й могли говорити на будь-яку духовну тему. Але вони зовсім не мали молитовного життя. Вони проводили годинами час зі своїми сім'ями або просто дивилися телевізор, займалися своїми хобі, але не мали часу усамітнитися з Христом.

Це може звучати для вас надто жорстко, але я вважаю, що ці люди пішли у вічність, не знаючи свого Бога. Бог ніколи не наближався до них, бо вони ніколи не наближалися до Нього!

Я боюся за кожного християнина, який навчився затишно жити без щоденної молитви, який ніколи не мав близького спілкування з Господом. Такі люди, зрештою, стають чужими Богу. І вони будуть серед тих, кого Христос викриє в день суду: «Так, ви багато великих справ створили, ви зцілювали людей, ви творили чудеса, ви багатьох привели до Мого царства, але Я ніколи не знав вас. Відійдіть від Мене, Я не знаю

вас!»

Як ми можемо уникнути Божого гніву й невдоволення, якщо ми не цінуємо Його найдорожчого дару — дару спасіння? Як ми зустрінемося з Ним у день суду, коли будуть розгорнуті книги, щоб показати, що ми не проводили часу з Ним? Ми можемо сказати: «Господи, я усвідомлюю, що мало часу приділяв Тобі. Я все його витратив на себе, свою сім'ю, свою кар'єру. Але зараз я готовий провести вічність, щоб дізнатися про Тебе». Ти думаєш, Він прийме це? Ні — ніколи!

Справа в тому, що ви можете легко провести все життя без молитви. Я навіть знаю деяких дуже «успішних» пасторів та євангелістів, які навчилися виконувати служіння повністю без молитви. Вони можуть розважити вас, розповісти вам чудові історії й змусити вас сміятися. Але вони не можуть перекона-

ти вас, змінити вас чи спонука-ти вас шукати Божого обличчя! Мине час — і ці люди впадуть у великий розпач. Чому? Вони більше покладаються на руку людську, ніж на Божу. Їхні життя сповнюються невпевненістю у всьому. Проповідники, які не моляться — безсили проповідники!

Так само не моляться мізерні у своїй вірі християни, вони — легка здобич для лжевчителів, швидко сходять зі шляху істинної Євангелії. Ці християни «завжди вчаться, та ніколи не можуть прийти до пізнання правди».

Нещодавно один пастор написав мені тривожного листа. Він пише: «Брате Вілкерсоне, минулого тижня я заклав церкву, де був кілька років пастором. Я просто розпустив збори та залишив кафедру. Протягом багатьох років ми молилися за пробудження, але це так і не

сталось. Ми молилися за будівлю — і нічого не вийшло. За кілька років ми зменшилися до тридцяти людей. У нас нічого не вийшло. І зараз я йду, щоб знайти іншу роботу».

Мені шкода цієї пригніченої людини. Так, я згоден, йому потрібна інша робота, тому що, можливо, він не був покликаний до служіння. Ви розумієте, наше покликання не в тому, щоби бачити пробудження, мати церковну будівлю або мати значну кількість людей на зібраннях. Наше покликання в тому, щоб служити Господу вірно, а це включає наше молитовне життя!

Якщо Бог затримав відповідь на якусь молитву, будьте впевнені, що Він перевіряє вашу віру. Він хоче, щоб ви довірялися, коли вам здається, що Він мовчить. І Він перевіряє вас, щоб побачити, чи скажете ви: «Я здаюся, Він не від-

повідає!» Зрештою, Він хоче, щоб ваша віра вийшла як чисте золото, щоб ви були приготовлені прийняти багато відповідей і для себе, і для інших!

Якось я прочитав історію про благочестиву людину, дорогу літню сестру, яка близько ходила з Ісусом багато років. Її молитовне життя було дуже сильним, люди звідусіль просили її молитися за них.

Якось її подруга написала їй і попросила помолитися за неї — і вона погодилася. Через кілька тижнів ця благочестива жінка отримала другий лист від тієї ж подруги, у якому було написано: «Дякую тобі за молитви, я отримала зцілення». Але ця жінка раптом зрозуміла, що вона забула помолитися! Вона зраділа, що її подруга зцілена, однак дивувалася: «Господи, вона казала, що її віра була слабка. Чому Ти зцілив її, адже я навіть забула помолитися за неї?» Бог відповів їй: «Я зцілив її тому, що ти пізнала Мене! Ти настільки наблизилася до Мене, що Я виконав твоє бажання про твою подругу навіть без твоєї молитви».

Заходь у свою таємну молитовну кімнату постійно й шукай Бога всім своїм серцем. Там ти знайдеш відповідь на вирішення своєї сімейної проблеми, спасіння твоїх близьких і на всі свої життєві потреби. Відповіді можуть не прийти наступного ранку, але Бог зробить свою роботу у Свій час і Своїм чином. Твоє завдання вірити, що Він відповість, бо ти Його улюблена дитина!

Девід ВІЛКЕРСОН

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Гора, на якій знайшли мертвого Саула. **2.** Дерево, яке використовувалося для будівництва Єрусалимського храму. **3.** Филистимське місто. **4.** Малий пророк. **7.** Батько Вірсавії. **8.** Велике місто між Ніневією і Калахом. **10.** Вона ніколи не перестає. **14.** Буква грецького алфавіту. **15.** Цар Тиру, друг Соломона. **18.** Сузір'я, яке на сході називали Гігантом. **19.** Срібна монета. **20.** Дорогоцінний камінь у нагруднику первосвященника. **23.** Учениця з Йопії. **24.** Річка Дамаска. **27.** Дочка Якова. **28.** Цінна харчова приправа.

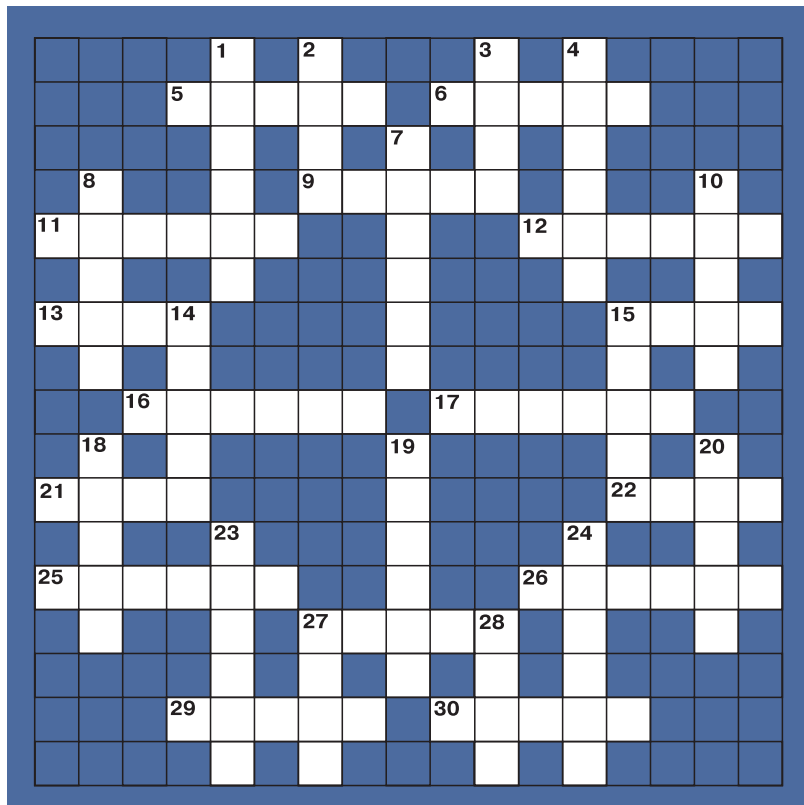
По горизонталі:

5. Місто, в якому Павло мав слово до ефеських пресвітерів. **6.** Мати царя Йосафата. **9.** Місто на сході від Йордану, наділ Гада. **11.** Суддя Ізраїлю. **12.** Ємність, у яку наливали воду чи вино. **13.** Вавилонський ідол. **15.** Острів у Егейському морі. **16.** Там Давид був царем над домом Юди понад сім років. **17.** Місто, в яке Павло прибув із Родосу. **21.** Старовинний музичний інструмент. **22.** Батько Ахіша, царя Гатського. **25.** Річка Палестини. **26.** Сестра Мойсея. **27.** Співробітник Павла у Римі. **29.** Відоме культурне місто. **30.** Нащадок Ісава, один із синів Шовала (1 М.36:23).

Відповіді на кросворд, розміщений у №4 (квітень), 2025 р.

По вертикалі: 1.Проказа. 2.Полин. 3.Берло. 4.Дізагав. 8.Талант. 13.Йотам. 14.Ресен. 17.Золото. 18.Радість. 20.Назарет. 23.Хорив. 24.Харан.

По горизонталі: 5.Єрихон. 6.Пергія. 7.Ситна. 9.Дагон. 10.Омега. 11.Ераст. 12.Аттай. 14.Рахав. 15.Каштан. 16.Кіслев. 18.Рувим. 19.Нахон. 21.Шеляг. 22.Аднах. 24.Худза. 25.Ахоах. 26.Статир. 27.Кармел.

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
 в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
 або на **картковий номер: 4246 0010 0722 4011**,
 з поміткою: «Пожертвування»
 Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
 Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
 При передруку матеріалів посилення на газету
 «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
 Заовлення № 727

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
 обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
 Тираж: 5000 примірників
 Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: goslnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua